

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Сливен, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20232200500114 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №168/02.03.2023г. по гр.д. №1698/2022г. на Сливенски районен съд, с което: 1. е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения от „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол срещу „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен иск за признаване за установено, че ответника дължи на ищцовото дружество 14.510.8 тона черен слънчоглед, неиздължен по договор за влог от 25.05.2016г. и са присъдени разноски на ответника в размер на 1794,50лв. в исковото производство и 300лв. в заповедното производство; 2. Осъдено е „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол да заплати на „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен сумата от 7926,75лв., представляваща левовата равностойност на недължимо предадени 11.250 тона черен маслодаен слънчоглед от реколта 2016г. и разноски в размер на 317,07лв.

Въззивната жалба е подадена от ищеца по първоначалния иск в първоинстанционното производство „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол и с нея се обжалва посоченото решение *изцяло*.

Дружеството въззивник чрез пълномощника си адв. М. К. посочва, че обжалваното изцяло първоинстанционно решение е неправилно и незаконосъобразно. Посочва, че действително между страните има сключен договор за влог на слънчоглед

с уговорка за рефакция. Посочва обаче, че в склада няма машини за сушене и почистване. Посочва, че той е внесъл зърното в един склад - №2, който се ползва само от него и няма други съконтрагенти на ответника, които да внасят на склад зърно в склад №2. Посочва, че няма как да вземат повече от находящото се в склада. Не били вземали зърно от други складове, достъп до такива нямали. Въззивника посочва, че след приключване на устните състезания установили, че в количествата са включвали слънчоглед от 28,880т., които нямали общо с договора между тях, а били с получател „Бисер Олива“ по договор за продажба с „Димекс-2007“ ЕООД. Представя писмени доказателства в тази насока. Вещото лице и съдът не видели, че ответникът е включил в общия сбор въпросните 28,880т. Тъй като не могат да им дадат повече от „техния“ склад, като няма от къде да го вземат и некоректно са включили една доставка от 28,880т., то ответникът им дължи много повече от исковата претенция. С оглед изложеното, въззивникът моли въззивния съд да отмени обжалваното първоинстанционно решение и да постанови ново, с което да уважи исковата му претенция и отхвърли насрещния иск. Претендира присъждане на направените по делото разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен.

В срока по чл.262, ал.2, вр. с ал.1 от ГПК не е подадена насрещна въззивна жалба.

С отговора на въззивната жалба, въззиваемото дружество чрез пълномощника си адв. В. М. – Д. от АК – Сливен оспорва въззивната жалба като неоснователна. Посочва, че въведените нови обстоятелства и твърдения с въззивната жалба са недопустими, както и представените с жалбата писмени доказателства, поради настъпила процесуална преклузия. Посочва, че част от представените доказателства са приложени към делото /складова книга №7 и кантарна бележка №21/30.09.2016г./, а останалите са преклудирани. Недопустимо било на този етап от процеса въззивникът да въвежда нови обстоятелства, свързани с договор с трети лица. Освен това посочва, че задължение на влогоприемателя е да предостави количествата по заявка на своя клиент – влогодател, независимо кой е крайния контрагент на влогодателя. Договорните отношения на влогодателя с трети лица били неотнормирани. Доказано било, че всички дължими количества били извозени. Оспорва твърдението, че няма как да вземат повече от вложеното. Посочва, че се установило от експертизата, че разликата, провокираща спора между страните, се дължи на доказани качествени и количествени отклонения, характерни за конкретната култура. Посочва, че по делото се установило, че на въззивника са предоставени количества над дължимото и предявения насрещен иск е основателен и доказан. Моли съда да потвърди обжалваното първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените

пред въззивната инстанция разноси.

По направените с въззивната жалба доказателствени искания въззивният съд се е произнесъл с определението по чл. 267 от ГПК, като е оставил същите без уважение, поради настъпила процесуална преклузия.

В с.з. дружеството въззивник „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол, редовно призовано, не се представлява от процесуален представител по закон или пълномощие.

Въззиваемото дружество „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен, редовно призовано, в с.з. се представлява от процесуален представител по пълномощие – адв. В. М. - Д., която оспорва въззивната жалба като неоснователна. Поддържа подадения отговор. Моли съда да потвърди решението на Сливенски районен съд, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноси.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Сливенският районен съд е бил сезиран с предявен от „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол против „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен положителен установителен иск за установяване на вземане за предаване на заместими вещи, а именно 14.510.8 тона черен слънчоглед, неиздължен по договор за влог на зърно в зърнохранилище от 25.05.2016г., за което вземане на ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, срещу която длъжникът – ответник е възразил в законоустановения срок. Предявеният иск е с правно основание чл.422, ал.1, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, вр. с чл.573 и сл. от ТЗ.

В срока по чл.131 от ГПК е предявен и приет за разглеждане насрещен иск от „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен за осъждането на „Димекс-2007“ ЕООД, гр.

Ямбол да му заплати сумата от 7926,75лв., представляваща левовата равностойност на недължимо предадени 11.250 тона черен маслодаен слънчоглед от реколта 2016г., с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД.

Първоинстанционният съд, въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба, респ. насрещната искова молба, факти и обстоятелства, на които се основават ищцовите претенции, правилно е дефинирал параметрите на спора и е дал съответстващата на твърдените от ищеца нахвърнени права правна квалификация на предявените искове. Направил е доклад по делото, по който страните не са направили възражения. Осигурил им е пълна и равна възможност за защита в производството.

Въззивният състав СПОДЕЛЯ правните изводи на районния съд, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор.

I. По отношение на първоначалния иск по чл.422, ал.1, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, вр. с чл.573 и сл. от ТЗ:

Предявеният положителен установителен иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на вземането, за което е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ съществуване на вземането си, да установи по безспорен начин неговото възникване и съществуване, дължимост спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи процесуалната тежест да докаже съществуването на фактите, които са породили неговото вземане.

В случая ищеца претендира предаване на заместими вещи - 14.510.8 тона черен слънчоглед, неиздължен по договор за влог от 25.05.2016г.

Договорът за влог в публичен склад е уреден в чл. 573 - 586 ТЗ. Това е договор, с който влогоприемателят приема срещу възнаграждение стоки със задължение да ги пази и върне на влогодателя или на друго овластено от него лице. Договорът за публичен склад е двустранен, възмезден и формален договор. Трябва да бъде сключен в писмена форма и да бъде вписан в складов регистър, воден от влогоприемателя.

По делото е безспорно установено и не се спори от страните, че между тях /всъщност с праводателя на ответното дружество „Фермер Пойнт“ АД/ на 25.05.2016г. е сключен договор за фиксиран влог на зърно в зърнохранилище, по силата на който влогоприемателят – праводателя на ответното дружество се е задължил да приеме в зърнохранилище в гр. Ямбол, зърно на съхранение срещу заплащане на уговорено възнаграждение. Срокът на договора е 01.08.2016г. до 31.05.2017г.

От събраните по делото писмени доказателства и заключението на назначената и изслушана от първоинстанционния съд СТЕ, неоспорено от страните, е установено, че ищцовото дружество е внесло в базата на ответния влогоприемател 1358,200 тона

черен слънчоглед в периода 01.07.2016г. – 09.12.2016г., а е изтеглило 1333,320 тона в периода от 08.09.2016г. до 08.03.2017г.

Основно задължение на влогоприемателя по договора е да върне вложената стока. Какво се връща зависи дали договорът е правилен или неправилен. Ако има фири те се приспадат до договорения или законоустановения размер.

В процесния договор изрично е предвидено в чл.1, ал.3 задължителна рефакция на зърното при приемането и издължаването му по посочени показатели, извършвана от влогоприемателя на база анализните свидетелства. Рефакцията е корекция на количеството зърно в по-малко, в зависимост от качествените му показатели.

Оспорване на анализните свидетелства в уговорения срок /чл.1, ал.4 от договора/ не е направено от ищеца – влогодател.

Съгласно заключението по СТЕ след извършване на договорената рефакция, „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен е трябвало да предаде на ищцовото дружество влогодател 1322,070 тона, при изнесено количество, съгласно кантарните бележки, 1333,320 тона. Следователно, ищцовото дружество е изнесло по-голямо количество от това, което е следвало да изнесе след прилагане на уговорената рефакция.

Във връзка с възраженията във въззивната жалба, че в склад №2, в който е прието за съхранение внесено от ищеца - въззивник зърно, няма машини за сушене и почистване, следва да се отбележи, че съгласно процесния договор за влог такава услуга по сушене и почистване на зърното между страните не е уговорена – тя би била предмет на отделен договор. Ответното дружество не твърди предоставянето ѝ, а и по делото е установено, че такава услуга не е предоставена. Изрично свид. У. – ръководител търговски отдел при влогоприемателя е посочил, че такава услуга не е поискана от ищеца и не е предоставена. Тя подлежи на допълнително заплащане. Извършената рефакция е само на база изрично посочените в договора показатели за влага, естествени фири и разпрашаемост.

Възраженията, респ. твърденията на въззивника, че в общото количество зърно ответникът е включил и зърно, което те са продали на трета фирма – „Бисер Олива“ АД, са направени едва с въззивната жалба и като такива са преклудирани. Тези възражения е следвало да се заявят своевременно пред първоинстанционния съд, което не е сторено. Поради това и доказателствените искания във връзка с тях са преклудирани и като такива въззивният съд ги е оставил без уважение с определението си по чл.267 от ГПК. Следва само да се отбележи, че съгласно чл.7.4 от договора за влог между страните, влогодателят е длъжен да съхранява в съответните вместимости само собствено зърно.

По отношение на складовите книги, представени от ищеца пред първоинстанционния съд, същите правилно не са кредитирани от съда, тъй като нямат означение за съставител, съответно не са подписани, а от друга страна първичните

документи, въз основа на които се извършва приемането и предаването на зърното са кантарните бележки и анализното свидетелство при входа и изхода.

С оглед изложеното, от събраните по делото доказателства е установено безспорно, че ищецът – въззивник е следвало да изтегли след приложената рефакция количество черен слънчоглед от 1322,070т., при изтеглено такова от 1333,320т. Следователно, влогодателят след края на договора е изтеглил с 11,250т. повече слънчоглед, а не както той твърди в по-малко от дължимото.

Поради това, искът на първоначалния ищец за установяване на задължение за предаване на процесните 14.510.8 тона черен слънчоглед, неиздължен по договор за влог от 25.05.2016г. е неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

II. По отношение на насрещния иск по чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД, предявен от „Грейнстор България“ АД, гр. Сливен против „Димекс-2007“ ЕООД, гр. Ямбол:

Подлежащите на установяване обстоятелства са следните: наличието на имуществено разместване между ищеца и ответника; неоснователността на това имуществено разместване, в случая - начална липса на правно основание и липса на връщане на полученото от страна на ответника. Доказателствената тежест по отношение на първата предпоставка – имущественото разместване, се носи от ищеца, който следва да докаже наличието на такова и неговия размер. Тъй като в случая твърдението на ищеца по насрещния иск е изтегляне на 11,250 тона слънчоглед от влогодателя повече от дължимия по сключения между страните договор за влог на зърно в зърнохранилище от 25.05.2016г., изтегленото количество е при начална липса на основание, то ответникът по насрещния иск е този, който ако твърди наличие на основание за извършеното изтегляне на процесното количество зърно, следва да го докаже. Ответникът носи доказателствената тежест и за установяване съответното връщане на неоснователно полученото или че е имал право да получи даденото.

С оглед изложеното по-горе по първоначалния иск и безспорно установеното обстоятелство, че по сключения между страните договор за влог, влогодателя – ответник по насрещния иск и имал право да изтегли 1333,320т. слънчоглед след извършване на договорената рефакция, а е изтеглил 1322,070т. Следователно, ответникът е изтеглил 11,250т. повече от дължимото по договора количество черен слънчоглед, което количество се явява получено при начална липса на основание. Няма твърдения и ангажирани доказателства от страна на ответника за връщане на недължимо полученото количество зърно.

От заключението по назначената от районния съд СТЕ е установена левовата равностойност на това количество слънчоглед, а именно сумата от 7926,75лв. /704,60лв./т. – цена към м.март 2017г. – изтеглянето на зърното от склада на ищеца по насрещния иск/.

Поради това исковата претенция за присъждане на левовата равностойност на полученото без основание зърно е основателен и доказан. Насрещният иск следва да се уважи в пълния претендиран размер.

Поради това, щом крайните правни изводи на двете инстанции съвпадат, въззивната жалба се явява неоснователна. Атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден изцяло, като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на спора правилно и законосъобразно районният съд е присъдил на а „Грейнстор България“ АД направените от него в първоинстанционното и заповедното производство разноски по първоначалния иск и направените разноски по предявления от него насрещен иск.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, на дружеството – въззивник „Димекс-2007“ ЕООД не се следват разноски.

Въззиваемото дружество е претендирало присъждане на разноски и такива следва да му се присъдят в доказвания размер от 1500лв. за платен адвокатски хонорар.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №168/02.03.2023г., постановено по гр.д.№1698/2022г. по описа на Сливенски районен съд.

ОСЪЖДА „Димекс-2007“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Ямбол, ул. „Г.С. Раковски“ №23, ет.2, ап.7 **да заплати** на „Грейнстор България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Сливен, ул.“Димитър Добрович“ №4, ет.2, офис №6 **сумата от 1500 лева**, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____